

ΕΙΣ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΚΑΜΠΟΥ

ΤΟΥ Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗ

Στὸ ἄφθονο ἀπόμενε τὸ φῶς ἡρεμο τὸ ἅγιον ἄλσος,
Καὶ τὰ βουνὰ ἐβυθίζοντο μακάρια στὴν εἰρήνῃ,
— Ἔχει ὁ Γεννάρης ἔμορφιές ποῦ δὲν τὶς ξέρει ἡ "Ανοιξίς—
Καὶ οἱ ἀμυγδαλιές ἀνθίζανε δευλὲς στὸν ἄσπρο ἀέρα
Βουβὰ ἐπετοῦσαν τὰ ἰσχυρὰ σὰν βέλη τὰ κοράκια
Σταλμένα ἀπὸ μιὰ ἀόρατην καὶ συνετὴν νευρά,
— Τραγοῦδι δὲν ἀνέσαινες,
Σκοπὲ μου δὲν κυλοῦσες
Φοβόσουν τὴν βασιλικὴν μὴ καὶ ταράξης μέρα!

Ὡ πρωῒνὲ περπατητὴ ποῦ μόλις λυώσῃ ἡ πάχνη,
Καὶ ὁ Ἥλιος ἀντιλάμψῃ εἰς τὰ νερά
Τὰ ὀλίγα ποῦ ἄφηκε ἡ βροχή,
Τὸ μάγον ἀργὰ φέρνεις πλούσιο μονοπάτι,
Ποῦ ἀναμερίζει τὶς ἐλιές καὶ τὰ περίσσια,
Τὴν ἀττικὴν ποῦ κόβουνε μονοτονίαν
Τὰ κυπαρίσσια,

Ἦ πρωῒνὲ περπατητὴ ποῦ κάμνεις
Τοῦ κάμπου τὴν γαλήνην· τῆς ψυχῆς σου
Στὸ πνεῦμα ποῦ ἐμψυχώνει τὴν ζωὴν ὁλόγουρα,
Πέσε εἰς τὰ γόνата κ' ἔτσι, δεήσου:

« Πνεῦμα ἀγαθὸν καὶ γαλινὸ τῆς θεᾶς ποῦ δὲν ξεχάνει
Ποτὲ τὴν μητρικὴν τὴν γῆν της,
Κάμε ἢ σοφὴ σου ἢ θέλησις νὰ κυβερνᾷ τὸν κάμπον
Καὶ τὶς καρδιὲς νὰ κυβερνᾷ τὰ φρένα τῶν ἀνθρώπων.

Τὸν στοχασμὸν μου ἀπόνηρον εὐγενικὸν τὸ ἀνάστημα
Κάμε νὰ ὑψώνω ὥς τὰ δενδρὰ μεστὸν τὸ σῶμα
Ἀκλόνητον ἀδάμαστον στὸν ἄσπρον πανωραῖον ἀέρα,
Προστάτρια ἐσὺ γίνε μου,
Ἦ Ἀθηνᾶ,
Καὶ στοργικὴ καὶ δάγρυπνη μητέρα...

Ἐμένανε στὸ ἄφθονο φῶς μακάρια τὰ δένδρα
Τὰ κυπαρίσσια ἀλύγιστα μαυριδερὰ ὠνειρεύοντο,
Ἐνῷ πλήθια τὰ ἔντομα στίς μυγδαλιὰς πετοῦσαν
Ἀπ' τοὺς λευκοὺς νὰ πιοῦν χυμούς των,

Καὶ ἀπὸ τὰ βάθη τῶν ζωῶν καὶ ἀπὸ τὰ ἔγκατα ὅλων
— Ποῦ ἐβύζαιναν ἀθόρυβα τὰ θάλαπυ σου, ὦ Ἀπόλλων,
Ἐπερνεν ἦχους ἢ Σιωπὴ καὶ ἀργὰ ἐθροοῦσε κ' ἔλεγε
Τοῦ πρωῒνου περπατητὴ νὰ δεηθῇ στὸ Πνεῦμα
Τῆς ἀφυγάδευτης θεᾶς ποῦ μένει,
Αἰῶνια μὲς τοὺς Ἀττικοὺς τοὺς κάμπους νὰ ἐμψυχώνῃ
Τὸ φῶς τὸ ἀμάραντον τὸ φῶς ποῦ ἀνθεῖ χαρὰν κ' εὐφραίνει !